

Predica de la Krefeld

Duminică, 3 iunie 2007, 10.00

Ewald Frank

[...] Puteți lua loc... Din nou vă dorim bun venit, și mai ales tuturor fraților și surorilor noastre care vin de departe. Astăzi doresc să urez bun venit mai ales fratelui și sorei Miskis. Noi nu suntem doar frați și surori, ci suntem prieteni, uniți în DOMNUL, chiar din prima zi. Cred că acum 36 de ani am predicat în Sao Paolo, și iată că a răsărit roada, multă roadă. Noi suntem recunoscători pentru fratele Helmuth Miskis și pentru familia lui.

Apoi, avem între noi un frate din Iran – eu nu știu unde stă el în momentul acesta. Unde este fratele nostru din Iran? Fii binevenit în mijlocul nostru, frate iubit. Dumnezeu sa te binecuvânteze și să fie cu tine! Fratele nostru a spus cum au ei parte de adunări, cum ascultă și cum urmăresc. Este așa de minunat cum DOMNUL Dumnezeu conduce lucrurile pe mapamond. Eu sunt pur și simplu copleșit. Dumnezeu are de grijă ca al Său Cuvânt să ajungă până la marginile pământului.

Astăzi am o veste tristă: iubitul nostru frate Russ este la spital. Nu este bine cu el: are parkinson. Noi ca biserică ne vom ruga pentru el. Vom face acest lucru, și nu vom renunța la încredere, ci ne vom încrede în DOMNUL. Și știm că El va rezolva. Pentru mine, aceasta este o veste asemănătoare cu cea a plecării acasă a fratelui Branham. Când am auzit că fratele Branham a fost luat acasă, la început mi-a venit gândul [următor]: „DOAMNE iubit, cum va fi desăvârșită Biserica Mireasă, fără slujba aceasta pe care ai dat-o Tu?”. Eu am plâns cu amar. În ziua înmormântării am plâns două ore, și am vorbit DOMNULUI. Dar Dumnezeu știe ce face. În ce-l privește pe fratele nostru iubit, Leonard Russ, îmi amintesc ce mi-a vorbit DOMNUL cu un glas pătrunzător, nu în inimă, nu o închipuire, ci eu am auzit cu urechile mele glasul DOMNULUI în 1964: „Pune-Mi pe Leonard Russ ca bătrân, alături de Paul Schmidt!” – exact cuvintele pe care le-am auzit cu aceste urechi, [cuvinte spuse] cu putere, din gura DOMNULUI. Pe vremea aceea eram adunate exact 120 de persoane, în clădire, pe strada Hubertus. Și fratele Russ și fratele Schmidt au fost dedicați DOMNULUI.

Noi privim înapoi la toți acești ani, și putem spune că ei sunt stâlpi în biserică, stâlpi ai bisericii. Întrebarea mea este: ne aflăm noi [înaintea] unui nou început? Vine un punct de cotitură? Ce vrea să facă Dumnezeu? Ce va face Dumnezeu? Dorința este ca noi să ne rugăm, și noi ne vom ruga. Și am rugămintea ca frați din diferite țări, care au o răspundere, care slujesc cu Cuvântul, să vină în față acum, și să ne rugăm împreună. Frații din Belgia, Franța, Republica Cehă, Slovacia, Austria, Elveția, toți frații care au o răspundere în Trupul DOMNULUI, în Biserica Dumnezeului Celui Viu, să vină în față. Noi ne vom ruga împreună. În această legătură mi-a venit gândul ca înainte de a pleca miercuri dimineața, vreau să-l vizitez pe fratele Russ mâine, și să-l ung cu untdelemn. Împreună cu fratele Schmidt, vom face acest lucru, și avem rugămintea la voi să vă rugați pentru noi, ca Dumnezeu să ne însoțească, și să fie cu noi.

Mă gândesc că de multe ori, în acest loc, noi am uns cu untdelemn și ne-am rugat pentru bolnavi, și că acum facem lucrul acesta pentru bătrânul bisericii. Este scris: „*Este vreunul printre voi bolnav? Să cheme pe prezbiterii (sau: bătrânii) bisericii; și să se roage pentru el, după ce-l vor unge cu untdelemn în Numele DOMNULUI... și DOMNUL îl va însănătoșa*”. Fratele nostru iubit a slujit în toți acești ani, cu toată credincioșia, ca bătrân al bisericii. Aproape că am putea spune că a slujit biserica din lumea întreagă, și în acest loc, noi împreună am uns cu untdelemn și ne-am rugat. Același lucru pe care l-a poruncit DOMNUL bătrânilor, să se facă și pentru ei. Și fie ca DOMNUL Dumnezeu să-și confirme Cuvântul prin harul Său. Până acum niciunul dintre cei ce și-au pus încrederea în DOMNUL n-a fost dat de rușine. La Dumnezeu toate lucrurile sunt posibile.

Deci, acum vă rog să ne ridicăm, și toți frații care slujesc cu Cuvântul, să se simtă liberi să vină acum pe platformă, și să ne rugăm împreună. Între timp cântăm „Numai să crezi”. [...]

DOAMNE iubit, Dumnezeu veșnic credincios, Îți mulțumim din toată inima pentru toate făgăduințele, pentru Cuvântul Tău scump și sfânt, căci noi ne putem ruga acum pentru fratele nostru iubit, pentru slujitorul Tău. Întinde-Ți brațul Tău DOAMNE, fă o minune de vindecare, și descoperă-Ți puterea și slava. DOAMNE iubit, așa cum s-a rugat fratele nostru, locul lui nu este la spital, locul lui este aici. O, Dumnezeule din cer, Îți mulțumim pentru biruința de pe Golgota. Glorificăm puterea sângelui Tău, a Cuvântului și a Duhului Tău. Și-Ți mulțumim pentru toate, în Numele sfânt al lui Isus. Amin.

Puteți lua loc. Totul trebuie să treacă pe la Dumnezeu. Uneori EL spune din nou: „*Ce fac Eu, tu nu pricepi acum, dar vei pricepe după aceea*”. Revin acum la fratele Branham. Pentru mine a fost de neînțeles că el a fost luat. De cealaltă parte, trebuia să se împlinească faptul ca mesajul să ajungă în toată lumea. Și acest lucru a avut loc între timp. Dumnezeu a chemat acasă pe toți profeții, pe toți apostolii, dar Cuvântul descoperit lor a fost păstrat pentru noi până în ziua aceasta. Și Dumnezeu a trimis un om ca să ne descopere tot conținutul Cuvântului. Cu adevărat, toate tainele care au fost ascunse până acum, începând cu ceea ce s-a întâmplat în grădina Edenului – se poate spune că tot planul Dumnezeului nostru, căderea și planul de mântuire, planul de răscumpărare, totul a fost descoperit ca

niciodată înainte.

Cu adevărat n-a existat nici o perioadă din istoria omenirii când Cuvântul lui Dumnezeu a fost dat prin descoperire unui profet; nu unui cărturar, nu unui fariseu. Cuvântul a venit întotdeauna la profeți. Și sfânta Scriptură spune chiar și astăzi, în Amos 3.7: „*DOMNUL Dumnezeu nu face nimic fără să-Și descopere taina Sa slujitorilor Săi profeții*”. Cu toții știți că eu am fost cu fratele Branham de câteva ori. Și pe vremea aceea, în decembrie 1962, când mi-a spus că în ianuarie se va muta în Tucson pe baza unei vedenii pe care i-a dat-o Dumnezeu – cred că am scris undeva despre acest lucru: DOMNUL Dumnezeu i-a arătat că atunci când strada lui va fi lărgită, când buldozerele vor circula în sus și-n jos și gardul său va fi lăsat în jos pe pajiște, atunci este vremea să se mute din Jeffersonville în Tucson. Eu, Ewald Frank, în decembrie 1962, am văzut buldozerele circulând în sus și-n jos pe strada Ewing Lane. Acesta este numele străzii. Eu, fratele Frank, am văzut gardul jos pe pajiște. Am fost martorul ocular al câtorva lucruri. Și-I mulțumesc lui Dumnezeu chiar și astăzi pentru aceasta, pentru că El a condus în așa fel încât deja pe când fratele Branham era încă în viață eu am luat la cunoștință ce a făgăduit Dumnezeu, ce a făcut El, și prin har am putut să recunosc că El este omul trimis de Dumnezeu. Și noi privim în urmă la toți acești ani.

Dar doresc să spun și următorul lucru, în această legătură: când a fost vorba despre descoperirea celor șapte peceti, s-a întâmplat, desigur, ceva extraordinar. Noi toți am citit despre acest lucru, sau suntem informați despre aceasta. S-a întâmplat cu adevărat pe 28 februarie 1963, când fratele Branham la porunca DOMNULUI, pe baza unei vedenii a mers în munți, când deodată au răsunat șapte tunete puternice și o furtună a tăiat vârfurile copacilor și stâncile au alunecat pe panta muntelui și fratele Branham vorbește deseori despre șapte tunete și se referă la acest eveniment extraordinar din 28 februarie, și-l aduce în legătură cu Apocalipsa 10... Și toți frații, fără excepție, trec peste ceea ce s-a întâmplat în 28 februarie, eveniment de care fratele Branham leagă descoperirea celor șapte peceti, și el chiar a spus „În aceste șapte tunete este conținută credința de răpire”. Apoi el merge în Apocalipsa, și spune că a fost în legătură cu deschiderea celor șapte peceti. Eu doresc să mă așez la masă cu toți frații care învață ceva diferit, și să vorbesc cu ei. Da, aceasta este dorința mea... Dar desigur că ei nu doresc acest lucru, căci n-ar mai putea să continue cu învățăturile lor.

Frați și surori, haideți să trecem la ceea ce este în inimile noastre în acest week-end, la ceea ce a pregătit Dumnezeu pentru noi. Pentru noi, ieșirea afară din toată confuzia, este aducerea înapoi în țara făgăduinței, înapoi la Ierusalim, înapoi la învățătura apostolilor. În acest context aș dori să citesc câteva versete. Și cu voia lui Dumnezeu, vom atinge pe scurt [și] ceea ce s-a întâmplat în ziua Cincizecimii. Dar asemănarea între Vechiul Testament și Noul Testament este atât de uimitoare, încât pur și simplu n-o putem ocoli. Citesc din Ezra... Am vorbit deja de câteva ori despre acest lucru: în Ezra 1 v. 3 este scris: „*Cine dintre voi este din poporul Lui?*” Aceasta este condiția? „*Cine dintre voi este din poporul Lui?*”. De ce este scris în felul acesta? Pentru că în 2 Cor. 6 este scris „*poporul Meu*”, pentru că de la început, când Israelul a fost scos din Egipt, [s-a spus] „*Lasă pe poporul Meu să plece*”. Dumnezeu are un popor pe acest pământ, o biserică. EL a avut în Vechiul Testament o biserică, are în Noul Testament o biserică, întemeiată pe Cuvântul dat de Dumnezeu, și pe care El l-a descoperit.

Să citim mai departe, în Ezra 2.63: „*și dregătorul le-a spus să nu mănânce lucruri prea sfinte, până când un preot va întreba pe Urim și Tumim*”. Aceasta ne duce înapoi în Exod, unde este scris în cap. 28 despre pieptarul lui Aaron, cu 12 pietre scumpe, unde Dumnezeu a dat „*lumină și desăvârșire*” într-un mod supranatural. Exod 28 de la v. 15-30 – se poate citi. Acest pieptar urma să fie purtat de fiecare dată când omul acela rânduit de Dumnezeu pentru slujbă, în casa Lui, se înfățișează înaintea lui Dumnezeu și a poporului Său. Și Dumnezeu lăsa ca lumina să strălucească, din acele pietre scumpe, dacă ceea ce era spus era corect. Exod 28.29: „*Când va intra Aaron în sfântul locaș, va purta pe inima lui numele fiilor lui Israel, săpate pe pieptarul judecății, ca să păstreze totdeauna aducerea aminte de ei înaintea DOMNULUI*”. Toți robii lui Dumnezeu au trebuit să facă același lucru. Așa cum în Vechiul Testament trebuia purtat pieptarul cu cele 12 seminții ale Israelului reprezentate de aceste 12 pietre scumpe, tot așa – și fiți atenți acum, frați și surori, fiți atenți frați din lumea întreagă – un autentic rob al lui Dumnezeu trebuie să poarte astăzi în inima sa învățătura celor 12 apostoli. Legământul făcut de Dumnezeu cu noi n-a fost scris pe table de piatră, ci pe tablele inimii. În Vechiul Testament erau table de piatră, în Noul Testament este scris pe inima noastră. Așa să se împlinească, prin har.

Să revenim la Ezra cap. 3 v. 10: „*Când au pus lucrătorii temeliile Templului DOMNULUI, au așezat pe preoți în veșminte, cu trâmbițe, și pe Leviți, fiii lui Asaf, cu chimvale, ca să laude pe DOMNUL, după rânduiala lui David, împăratul lui Israel. Cântau, mărind și laudând pe DOMNUL prin aceste cuvinte: Căci este bun, căci îndurarea Lui pentru Israel ține în veac!*” Și fiți atenți ce a urmat: „*Și tot poporul scotea mari strigăte de bucurie, laudând pe DOMNUL, pentru că puneau temeliile Casei DOMNULUI*”. În mijlocul poporului era o reacție. DOMNUL așteaptă această reacție în mijlocul nostru. Noi trebuie să devenim conștienți de ceea ce a făcut deja Dumnezeu în noi, de ceea ce face El astăzi și de ceea ce va mai face până vom ajunge la desăvârșire. Noi am auzit în cuvântul de introducere, că DOMNUL va încheia lucrarea pe care a început-o, până în ziua lui Isus Hristos, până în ziua glorioasei reveniri a DOMNULUI nostru. Și noi suntem încredințați că Dumnezeu este credincios, că toate promisiunile sunt DA și AMIN. Și cum am spus ieri, Cuvântul lui Dumnezeu devine întotdeauna realitate. Ce a spus Dumnezeu se întâmplă, nici un om n-o poate opri sau schimba – trebuie și se va întâmpla.

În Neemia avem niște afirmații la care ne vom referi foarte pe scurt. Neemia 8.5: „*Ezra a deschis cartea*

înaintea întregului popor, căci stătea mai sus decât tot poporul. Și când a deschis-o, tot poporul s-a sculat. Ezra a binecuvântat pe DOMNUL, Dumnezeu cel mare, și tot poporul a răspuns ridicând mâinile: Amin! Amin! Și s-au plecat și s-au închinat înaintea DOMNULUI, cu fața la pământ”. Așa de copleșit a fost poporul lui Dumnezeu după ieșirea afară din robie și întoarcerea în țara făgăduinței, la Ierusalim, cetatea aleasă de Dumnezeu, pentru ca acolo să poată fi rezidit Templul Său, și El să poată să aibă părtășie cu poporul Său, prin har. Și când s-a întâmplat acest lucru, atunci recunoștința a fost atât de mare, încât poporul s-a ridicat... Nu a trebuit să i se ceară s-o facă. Nu este scris că el a spus „Să ne ridicăm acum”. Nu este scris că el le-ar fi spus „Poate vă ridicați mâinile”. Poporul a fost așa de copleșit de ceea ce se întâmpla, de ceea ce puteau ei să trăiască personal. Cunoașteți psalmul în care spune „În sălciile din ținutul acela ne atârânerăm harfele. Căci acolo, biruitorii noștri ne cereau cântări, și asupritorii noștri ne cereau bucurie, zicând: "Cântați-ne câteva din cântările Sionului!". Cum să cântăm noi cântările DOMNULUI pe un pământ străin?”. Nu! Înapoi la locul ales de Dumnezeu, și acolo, acolo au cântat ei cântările DOMNULUI.

Frați și surori, eu nu judec, dar astăzi mulți cântă. Ei numesc aceste cântări „laudă și închinare” și ei cântă pe un pământ străin și rămân în toate cultele lor – și totuși cântă. Cui cântă ei? Cui cântă ei? Cine îi ascultă? Ce spune DOMNUL nostru? „Închinătorii adevărați se vor închina Tatălui în duh și în adevăr.” Nu pe un pământ străin, în învățături străine, ci pe pământul sfânt pe care Dumnezeu ne-a așezat, în învățătura apostolilor și a profeților, care este temelia Bisericii nou testamentare. Frați și surori, noi putem fi martori la asta, și fie ca astăzi prima laudă și închinare să se înalțe la tronul lui Dumnezeu într-un mod vrednic.

Ce să spunem mai mult aici? Avem aici descrierea... Am putea spune multe lucruri... Citesc din Neem. 8.9: „Dregătorul Neemia, preotul și cârturarul Ezra, și Leviții care învățau pe popor, au zis întregului popor: „Ziua aceasta este închinată DOMNULUI, Dumnezeului vostru; să nu vă bociți și să nu plângeți”. Căci tot poporul plângea când a auzit cuvintele Legii”. Astăzi noi nu auzim cuvintele Legii, nu trebuie să plângem, ci noi auzim cuvintele harului, cuvintele Vieții, și-I putem mulțumi lui Dumnezeu din inimile noastre. Aceasta este ziua pe care a făcut-o Dumnezeu, această zi este închinată DOMNULUI, Dumnezeului vostru. Nu vă bociți. Nu priviți înapoi, ci mulțumiți lui Dumnezeu care ne-a scos afară pentru că noi suntem o parte din poporul Său.

Acum Neem. 9 – ce este scris aici mă copleșește peste măsură. Aici putem citi v. 12: „I-ai călăuzit ziua printr-un stâlp de nor, și noaptea printr-un stâlp de foc, ca să le luminezi calea pe care trebuia să meargă”. Frați și surori, vă spun adevărul: același Stâlp de Foc care i-a însoțit pe copiii lui Israel, a coborât! De câte ori n-a mărturisit fratele Branham „Acum, Stâlpul de Foc este în această clădire!”. Și una este să spui ceva, dar este cu totul altceva s-o și vezi când se întâmplă. Frați și surori, o spunem înaintea DOMNULUI Dumnezeu, care într-o zi va judeca viii și morții... de asemenea în predicile pe care le-am ascultat recent, din anii 1940, mai ales din 1947, '48, '49, de câte ori n-a spus fratele Branham „În această adunare este același Stâlp de Foc care a fost cu Moise, care a călăuzit poporul Israel – același Stâlp de Foc este în această clădire!”. De câte ori n-a mărturisit Dumnezeu despre Sine...

Frați și surori, noi nu vă spunem povești, ci mărturisim despre ceea ce face Dumnezeu în vremea noastră într-un mod supranatural. A fost doar o întâmplare faptul că Stâlpul de Foc a fost fotografiat în ianuarie 1950, de către acești doi critici, unul evreu iar altul catolic? Domnul Ayers era catolic, iar Kipperman evreu. Ei fotografiau... Poate că nu e potrivit [s-o spunem] aici, dar acest dr. Best era puțin cam împietrit, iar acești doi fotografi de presă... era o controversă cu fratele Bosworth pe care l-am cunoscut personal. Acest dr. Best și-a băgat pumnul sub nasul fratelui Bosworth și a spus „Faceți acum o poză” – înaintea a opt mii de oameni. La un moment dat, acest dr. Best a renunțat pentru că fratele Bosworth a știut cum să vorbească. El cunoștea bine și Scripturile, și l-a învins pe dr. Best cu sfânta Scriptură. Și [Best] a spus la un moment dat „Să vină acest om despre care este vorba”. Și atunci a venit pe platformă fratele Branham și a spus „Eu nu trebuie să mă apăr. CEL ce m-a trimis, va vorbi pentru mine”. Și în acel moment cele două aparate de fotografiat lucrau de zor. Cu toții cunoașteți rezultatul. Niciunul dintre cele două filme n-a ieșit. A ieșit doar o singură fotografie, dintre toate câte fuseseră făcute în seara aceea, și aceasta a fost fotografia cu Stâlpul de Foc deasupra capului fratelui Branham. Cu toții știți cum s-a continuat evenimentul. Dr. George J. Lacy, care lucra pentru stat, care examina documentele îndoielnice, a verificat dacă a fost o dublă expunere – el a confirmat în 29 ianuarie (sau când a fost? Nu, în decembrie.) 29 decembrie 1950 că fotografia este reală, n-a fost o expunere dublă. Și el a afirmat că dacă lumina n-ar fi fost deasupra capului fratelui Branham, atunci aparatul n-ar fi putut s-o fotografieze. Ca pe vremea copiilor lui Israel, Dumnezeu a mărturisit despre Sine că este Cel viu, aici pe pământul acesta, spre a ne atrage atenția la Cuvântul Său. Și vedem legătura pe care trebuie s-o aibă un profet: pe de o parte el trebuie să aibă legătura cu Dumnezeu, ca să fie în stare să-i aducă pe oameni în legătură cu Dumnezeu. Mai întâi, omului lui Dumnezeu trebuie să-i fie descoperită voia lui Dumnezeu, înainte ca el să poată aduce voia lui Dumnezeu la cunoștința poporului lui Dumnezeu.

Astfel vedem că DOMNUL Dumnezeu a mărturisit despre Sine, după două mii de ani, într-un mod supranatural. Cei mai mulți oameni au rămas necredincioși. Dar toți – și așa este scris în Fapte 13.47-48 – „Și toți cei ce erau rânduiți să capete viața veșnică, au crezut”. Și toți aceia care, în timpul acesta, sunt rânduiți pentru viața veșnică, aceia pe care i-a ales Dumnezeu înaintea întemeierii lumii ca să fie cu El în slavă, vor crede ceea ce a spus Dumnezeu în Cuvântul Său, și vor avea parte de ceea ce lucrează Dumnezeu acum.

În acest context aparține și următorul lucru - și n-o spun de dragul meu, ci pentru aceia care cred că și ei

sunt rânduiți pentru viața veșnică: nu ajunge să arăți spre ceea ce a lucrat Dumnezeu în vremea fratelui Branham, și apoi, cum este scris în ultimele publicații, să aștepti revenirea lui Branham spre a-și încheia slujba pe care n-a încheiat-o. Și fratele Frank a scris demult că dacă nu este o promisiune în Cuvântul lui Dumnezeu, nu există nici o împlinire a acesteia. Dar, pentru a trece pe lângă ceea ce lucrează Dumnezeu chiar acum, disprețuind această lucrare (uneori într-un mod foarte necuviincios) ei trebuie să-și liniștească propria conștiință... Nu vă faceți griji, Dumnezeu are ultimul cuvânt. Și noi credem prin convingere ceea ce i s-a spus fratelui Branham, „Așa cum Ioan Botezătorul a fost trimis ca să premergă prima venire a lui Hristos, tot așa ești tu trimis cu un mesaj care va premerge a doua venire a lui Hristos”. Noi suntem martori ai acestui lucru, chiar acum. Și, eu am spus-o mai înainte: Dumnezeu îi ia pe profeți, îi ia pe apostoli; Dumnezeu l-a luat și pe ultimul profet, dar Dumnezeu a rămas cu noi, și Dumnezeu merge mai departe cu poporul Său. Chemarea afară are loc, despărțirea are loc, pregătirea are loc – Dumnezeu ne învață prin Cuvântul Său. Noi mergem din claritate în claritate, și din adevăr în adevăr.

Acum, cuvântul din Neemia 9.19-20: „*În îndurarea Ta fără margini, nu i-ai părăsit în pustie, și stâlpul de nor n-a încetat să-i călăuzească ziua pe drum, nici stâlpul de foc să le lumineze noaptea drumul, pe care aveau să-l urmeze*”. Ce-am vrut să spun mai înainte? Stâlpul de foc n-a fost fotografiat pentru ca noi să-l atârnam undeva și să ne holbăm la el. Dumnezeu ne-a lăsat să știm că El a coborât, că ne-a luminat calea, că El este Acela care merge înaintea noastră, și că El este și Acela care vine în urma noastră. DOMNULUI îi aparține toată slava, iar cel mai mare profet și bărbat al lui Dumnezeu este numai o unealtă, un vas pe care Dumnezeu a putut să-l umple și să-l folosească.

Aici este scris iarăși, într-un mod minunat, „*să-i călăuzească ziua pe drum, nici stâlpul de foc să le lumineze noaptea drumul, pe care aveau să-l urmeze*” – despre aceasta este vorba. „*Le-ai dat Duhul Tău cel bun, ca să-i facă înțelepți (să-i învețe); n-ai îndepărtat mana Ta de la gura lor, și le-ai dat apă să-și potolească setea*”. N-a fost doar călăuzire de către Stâlpul de Foc, ci le-a fost arătată calea, ci „*Le-ai dat Duhul Tău cel bun, ca să-i învețe*”. Frați și surori, aici ni se arată ce s-a întâmplat atunci, iar noi suntem martori ai acestui lucru acum. Duhul Sfânt călăuzește în tot adevărul. Cele mai mari adevăruri pot fi predicate de cel mai mare bărbat al lui Dumnezeu, și nu este suficient, decât dacă Duhul Sfânt este peste noi și în noi, și ne poate călăuzi în tot adevărul.

Avem mai multe versete din Noul Testament pe care ar mai trebui să le amintim în legătură cu ceea ce s-a întâmplat în ziua Cincizecimii. Noi trăim în vremea când totul este așezat din nou. Și eu personal sunt convins și cred că sfârșitul trebuie să fie ca începutul. Isus Hristos este Același ieri și azi și în veci. El este Alfa și Omega. Și în Apocalipsa citim „*Iată ce zice Cel dintâi și Cel de pe urmă*” – și El ne vorbește azi nouă. El i-a putut folosi pe apostoli într-un mod deosebit pentru a relata și pentru a confirma ceea ce a promis Dumnezeu, și ce a fost împlinit. În vremea noastră, - și noi mărturisim cu bucurie acest lucru – Dumnezeu Și-a trimis robul Său, cu o însărcinare directă, cu o trimitere care este în legătură cu planul de mântuire al Dumnezeului nostru. Și dacă aș fi în locul vostru, n-aș îndrăzni să trec pe lângă acest lucru. N-aș trece pe lângă ceea ce a făgăduit Dumnezeu în Cuvântul Său, pe lângă ceea ce face El prin harul Său – n-aș trece pe lângă aceasta, n-aș îndrăzni s-o fac. În zilele lui Moise aș fi ascultat de ceea ce a vorbit Dumnezeu prin el. În zilele lui Ilie aș fi fost dintre cei 7000 care nu și-au aplecat genunchiul înaintea lui Baal. În zilele lui Ioan Botezătorul, dacă aș fi fost acolo, aș fi mers la Iordan, în zilele DOMNULUI nostru aș fi umblat cu EL din cetate în cetate, din loc în loc, ca să am parte de ceea ce a făcut Dumnezeu conform Cuvântului Său.

Ce se petrece acum? Pe cine să urmărim? Uneori suntem acuzați că urmărim un om. Nu știu dacă m-ați văzut pe mine să urmez un om, sau să stau aici în față și să spun „Profetul a zis, profetul a zis...”. Mai degrabă eu vă spun că Dumnezeu a trimis profetul pentru a ne descoperi întreg Cuvântul și ca noi să mergem din oraș în oraș pentru a predica întregul Cuvânt, întreg planul. În același timp este adevărat că noi n-am fi avut nici un mesaj dacă Dumnezeu nu l-ar fi dat printr-o gură însărcinată prin harul Său. Astfel, Îi mulțumim lui Dumnezeu pentru toate călăuzirile.

Aș mai fi vrut să vă citesc din Gen. 12, despre cum a dat Dumnezeu prima făgăduință – la prima întâlnire cu Avraam. El a spus „*toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine*”. Apoi am vrut să vă duc în Gal. 3.8-9, 3.14, unde spune că toate neamurile au fost binecuvântate în Hristos, după cum i-a promis Dumnezeu lui Avraam. Așa este scris aici în Galateni... vă citesc aceste două versete. Gal. 3.8: „*Scriptura, de asemenea, fiindcă prevedea că Dumnezeu va socoti neprihănite pe Neamuri, prin credință, a vestit mai dinainte lui Avraam această veste bună: „Toate neamurile vor fi binecuvântate în tine”*”. Și ascultați v. 9: „*Așa că cei ce se bizuiesc pe credință, sunt binecuvântați împreună cu Avraam cel credincios*”. Nu este extraordinar? În Noul Testament s-a făcut referire la Vechiul Testament, la promisiunea care a devenit realitate. Apoi, în v. 14: „*pentru ca binecuvântarea vestită lui Avraam să vină peste Neamuri, în Hristos Isus*”.

Și, frați și surori, astăzi noi putem spune că și acest verset a fost împlinit în mijlocul nostru, prin harul Său. Noi avem parte de binecuvântări la fel ca Avraam și sămânța lui. Aici spune „[binecuvântarea] să vină” – viitor. Noi putem spune că „a venit”. Deja s-a întâmplat. Dumnezeu deja ne-a inclus și pe noi în toate. Vă citesc din nou v. 14, întreg: „*pentru ca binecuvântarea vestită lui Avraam să vină peste Neamuri, în Hristos Isus*”. Și noi o spunem cu toată sinceritatea că binecuvântarea a venit peste noi. Noi L-am primit pe Isus Hristos, și toate binecuvântările pe care ni le-a dat Dumnezeu în El, sunt ale noastre. „...așa ca, prin credință, noi să primim Duhul făgăduit”.

Astfel, vedem că toți credincioșii din Biserica primară au primit făgăduința. Pretutindeni oamenii au devenit credincioși, și credincioșii au fost botezați, și cei ce au fost botezați au primit Duhul Sfânt. Și dacă au primit Duhul Sfânt înaintea botezului, cum scrie în Fapte 10, atunci Petru a spus: „*Se poate opri apa ca să nu fie botezați aceștia, care au primit Duhul Sfânt ca și noi? Și a poruncit să fie botezați în Numele DOMNULUI Isus Hristos*”. Noi n-o spunem doar, ci noi credem că trebuie să revenim la acest model biblic, prin har, și că acesta este timpul când totul se împlinește – de asemenea și Isaia 58.12, vechile dărmături sunt rezidite... Dați-mi voie să citesc această promisiune din profetul Isaia 58.12: „*Ai tăi vor zidi iarăși pe dărâmurile de mai înainte, vei ridica din nou temeliele străbune; vei fi numit 'Dregător de spărturi', 'Cel ce drege drumurile, și face țara cu puțință de locuit'...* „...*luați orice piedică din calea poporului Meu!*”. Înainte de a putea să punem pe sfeșnic învățăturile biblice trebuie îndepărtate toate învățăturile nebiblice. Și cred că pot să spun aici că teama de Dumnezeu a venit în inimile noastre și că noi am primit respectul față de Cuvântul Său, și acest respect ne va fi păstrat până la sfârșit, și că noi nu avem urechi pentru nici o răstălmăcire, ci o disprețuim. Fiecare răstălmăcire este o amăgire venită de la dușman, fiecare Cuvânt al lui Dumnezeu este adevărul curat și ne descoperă voia lui Dumnezeu și ne călăuzește în voia lui Dumnezeu. La ce folosesc toate răstălmăcirile din cadrul mesajului? Pretutindeni dezbinări, pretutindeni direcții noi, și întruna de ridică frați cu „noi descoperiri”. Acest Cuvânt este întreg, și valabil pentru totdeauna. Nimic nu poate fi adăugat, nimic nu poate fi scos. Și chiar la sfârșit, în Apoc. 21, Ioan vede Mireasa, vede Noul Ierusalim... Și, frați și surori, putem spune întruna următorul lucru: numai cel ce aparține Bisericii Mirese, cel ce aparține cu adevărat poporului lui Dumnezeu, care a fost răscumpărat prin sângele Mielului, care a primit iertarea păcatelor, care a trăit împăcarea cu Dumnezeu, care a fost născut din nou la o nădejde vie, și care a primit legătura personală cu Dumnezeu, și care crede Cuvântul Său și-i permite să-i vorbească, aceluia îi este descoperit prin Duhul. Și cu aceasta avem confirmarea, după cum este scris de șapte ori în Apoc. 2 și 3: „*Cine are urechi, să asculte ce zice Bisericii Duhul*”. Și toți cei ce ascultă ce spune Duhul prin Cuvânt, acelora le este descoperit prin Duhul. Și prin aceasta avem siguranța că aparținem Bisericii Mirese, poporului lui Dumnezeu, prin harul Său.

Acum, aceste două versete: Apoc. 21.2: „*Și eu am văzut coborându-se din cer de la Dumnezeu, cetatea sfântă, noul Ierusalim, pregătită*” – aleluia – „*pregătită ca o mireasă împodobită pentru bărbatul ei*”. Ce subliniem noi în repetate rânduri? Numai acela care este parte din Biserica Mireasă va lua seama la ce spune Mirele. O puteți vedea în domeniul firesc: toate celelalte femei pot să meargă pe căile lor, dar în clipa când un tânăr vorbește unei tinere, (sau unei surori), și-i spune „Ascultă, eu doresc să merg împreună cu tine în viață. Când crezi că ne-am putea logodi?” Da! Și DOMNUL spune „*Te voi logodi cu Mine pentru totdeauna; te voi logodi cu Mine prin neprihănire...*”. Dar după aceea se dezvoltă o relație între mireasă și mire, și ei schimbă între ei taine – la fel este cu Mirele ceresc: El are o Mireasă pe care a ales-o și a spus „Cu tine vreau să fiu împreună toată veșnicia. Te-am ales ca să fi Mireasa Mea, eşti a Mea, Eu te-am răscumpărat, te-am atras la Mine, ești a Mea”. Ierusalimul ceresc pregătit ca o mireasă pentru soțul ei...

Și v. 9: „*Apoi unul din cei șapte îngeri, care țineau cele șapte potire, pline cu cele din urmă șapte urgii, a venit și a vorbit cu mine, și mi-a zis: 'Vino să-ți arăt mireasa, nevasta Mielului!'.*” Și m-a dus, în Duhul, pe un munte mare și înalt. Și mi-a arătat cetatea sfântă, Ierusalimul, care se pogora din cer de la Dumnezeu, având slava lui Dumnezeu”. Puteți citi mai departe. Așa cum cele 12 pietre scumpe erau pe pieptarul lui Aaron, când el îl purta peste inima lui, tot așa avem aici descrierea a 12 pietre scumpe, în Apocalipsa 21. Aici este descris materialul din care este făcut Noul Ierusalim – toate detaliile ne sunt date, apoi spune: „*cea dintâi temelie era de iaspis; a doua, de safir...*”.

Frați și surori, armonia din Vechiul în Noul Testament, și din Noul Testament în Vechiul Testament [este desăvârșită] – acolo 12 patriarhi, aici 12 apostoli. Este o armonie; și de aceea DOMNUL nostru a spus: „*În ziua aceea, veți sta la masa Mea, împreună cu Avraam, Isaac și Iacov*”. Toți aleșii din toată perioada Vechiului Testament și a Noului Testament, vor fi cu DOMNUL, la desăvârșire. Mai întâi Mireasa, iar după ospățul nunții Soția Mielului. Oh, minunat Cuvânt!

Dumnezeule veșnic credincios, Tu ne-ai vorbit, Tu ni Te-ai descoperit. Sfânt este Numele Tău. Poporul Tău să sfințească Numele Tău. Iar astăzi noi dorim să-I dăm cinste DOMNULUI. Timpul s-a scurs. N-am apucat să întreb cine mai dorește să fie botezat. O soră dorește să fie botezată. Poate se ridică acum... Unde este sora? Aici este sora noastră scumpă? Mai este cineva aici, care dorește să fie botezat? Să mai așteptăm încă patru săptămâni? Să botezăm azi? Astăzi? Bine... Să botezăm astăzi. Fratele Schmidt este aici, și botezul poate avea loc. Poate se mai hotărăște cineva.

Frați și surori, luați cu voi întreg Cuvântul lui Dumnezeu, mișcați-l în inimile voastre. Dumnezeu ne vorbește, El ni Se descoperă. Și eu îndrăznesc să spun că toți, fără excepție, toți sunt învățați de Dumnezeu; toți, fără excepție, primesc aceeași descoperire prin același Duh, și prin aceasta ajungem la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la statura deplină, la reșezarea deplină a tot ceea ce ne-a promis Dumnezeu. Și cu aceasta noi înaintăm în Numele DOMNULUI. Și noi știm, așa cum ne-a fost citit în Cuvântul de introducere, că Acela care a început va și desăvârși până în ziua venirii Sale. Și după cum scrie în Romani 9, va fi o lucrare scurtă și puternică în care DOMNUL Își va desăvârși Biserica Lui. Așa cum și-a încheiat lucrarea de creație în ziua a șaptea, apoi s-a odihnit, tot așa acum, la sfârșitul celor șapte epoci ale Bisericii, își va desăvârși lucrarea, și noi vom fi cu EL tot

timpul. Cât despre noi, putem face un singur lucru: să laudăm Numele DOMNULUI, și să-l binecuvântăm.

Haideți să ne ridicăm. Poate cele două surori ne vor cânta cântarea „Ești tu gata în ceasul acela când DOMNUL îți ia pe ai Săi acasă?”. Ne cercetăm acum, și toți cei ce doresc să-și închine DOMNULUI viața lor, s-o facă azi. Poate după aceea ne rugăm. Veniți, cântați-ne cântarea „Ești tu gata în ceasul acela când DOMNUL îți ia pe ai Săi acasă?”. [...] Amin.

Hainele de în reprezintă neprihănirea sfinților. Ne aplecăm capetele, și aș dori să întreb cine are o cerere deosebită, fie că este pentru sine, fie că este pentru alții, fie că este o problemă de viață, fie că este alt necaz – prezența lui Dumnezeu este aici. Conform promisiunii Sale, DOMNUL este în mijlocul nostru, și acolo unde El este prezent, bolnavii sunt vindecați, cei legați sunt eliberați, acolo toți care-L primesc prin credință sunt mântuiți. Fie ca aceasta să se întâmple astăzi în acest loc.

Mai întâi aș dori să întreb unde este vorba de necazuri în suflet? Unde este vorba despre mântuire, despre vindecare? Vă rog ridicați mâna. Este cineva? Mulțumesc. Fie că este vorba de voi sau de alții, Dumnezeu să binecuvânteze! Unde este vorba despre vindecare? Sunt unii. Cine dintre voi cunoaște pe cineva care nu se poate elibera de anumite legături? Eu cunosc un tânăr care nu se poate elibera din robie, și doresc ca astăzi să mijlociți împreună cu mine pentru acest tânăr, să vă rugați împreună cu mine. Dumnezeu știe pe cine am pe inimă: un tânăr care nu se poate ajuta, și care a și spus „Eu nu mă pot ajuta. Nu mă pot elibera!”. Dar DOMNUL poate. DOMNUL poate! Astăzi ne vom ruga și vom crede.

Apoi, cine se va ruga pentru noi, pentru mine și pentru cei ce vestesc Cuvântul DOMNULUI în toată lumea? Aș dori să vă mulțumesc din toată inima, și vă spun, de asemenea, un lucru aici: sunt copleșit cum prin voi, Dumnezeu poartă de grijă ca Cuvântul să poată fi vestit în toată lumea. Dumnezeu să vă binecuvânteze din bogăția harului Său! El să vă răsplătească pentru că susțineți lucrarea Lui, nu numai prin rugăciuni, ci și prin lucrarea mâinilor voastre. Și noi contribuim cu toții pentru ca Cuvântul DOMNULUI să poată ajunge, prin orice mijloc, la marginile pământului.

Frați și surori, credeți-mă, în veșnicie va fi confirmat faptul că voi ați avut parte la ceea ce lucrează Dumnezeu acum, în câteva milioane de oameni. Și fie ca Dumnezeu să vă binecuvânteze pentru aceasta! Acum ne vom ruga și vom aduce totul înaintea DOMNULUI, iar El va rezolva.

Tată ceresc, noi am vestit Cuvântul... DOAMNE iubit, toate promisiunile sunt DA și AMIN. Ne rugăm ca cei pierduți să fie mântuiți, cei legați să fie eliberați, cei bolnavi să fie vindecați, ca poporul Tău să fie vindecat, ca toată jalea și plânsul să se sfârșească, și noi să ne punem încrederea în Tine. Iar Tu vei rezolva. Binecuvântat și laudat să fie DOMNUL, Dumnezeul nostru. Aleluia. Aleluia. Aleluia.

Spuneți-o: aleluia. Aleluia! Slavă lui Dumnezeu! Slavă lui Dumnezeu! Glorificați Numele Lui cel sfânt! Glorificați puterea Sângelui, a Cuvântului și a Duhului Său! Noi proclamăm biruința Dumnezeului Atotputernic, în Numele sfânt al lui Isus. Aleluia. Aleluia. Aleluia.

Îl rugăm acum pe fratele din Iran să vină în față. Fratele din Iran, dacă mai este aici, este rugat să vină acum în față. A auzit? El vine. Noi suntem recunoscători lui Dumnezeu că atunci când am fost în Erevan am întâlnit niște frați din Iran. Fratele nostru Etienne Genton se îngrijește de ei.

Frate, îți dorim bun venit aici, în Numele DOMNULUI.

(Mulțumesc. Dumnezeu să vă binecuvânteze! Sunt foarte bucuroși că sunt aici cu voi. Trebuie să vă salut din partea fraților iranieni, care se găsesc într-o situație foarte dificilă. Acum o lună poliția a arestat toți frații conducători ai bisericii iraniene, dar aceasta nu ne-a oprit, pentru că nimic nu-L poate opri pe Isus Hristos.)

Da... Haideți să ne rugăm pentru fratele nostru. Frate Schmidt, vino și roagă-te pentru fratele nostru. [DOAMNE, Tu cunoști situația din toate țările. Pentru Tine nu există granițe, nu există ziduri. Tu ești Acela care vorbești și mărturisești, așa cum a spus fratele, că lucrarea nu poate fi oprită. DOAMNE iubit, noi spunem ca David: „Tu vii împotriva noastră cu armură, dar eu vin în Numele DOMNULUI Isus Hristos!”]

Mulțumiri lui Dumnezeu. Așezați-vă, pentru câteva momente. Salutăm pe toți frații și surorile noastre, din toate țările, și vă rugăm iarăși să ne amintiți [în rugăciune]. Miercuri dimineață zburăm, ca o echipă foarte frumoasă (frații din Bruxelles, din Paris...) – mergem în insulele Caraibe, ca să aducem acolo Cuvântul DOMNULUI. Dumnezeu a călăuzit în așa fel încât avem acces și la televiziune. Suntem recunoscători și pentru acest lucru. Uneori putem acoperi țări întregi. Așa a fost în Republica Democrată Congo. Știți că acolo președintele Kabilla mi-a dat Mercedes-ul său și șoferul său, de la sosire și până la plecarea mea. Și garda lui a fost cu mine zi și noapte – a stat înaintea ușii de la camera mea de hotel – ca să nu mi se întâmple ceva. Dumnezeu poartă de grijă de toate. Iar pe stadion, în Kinshasa, au fost 21 de polițiști, care asigurau paza și ordinea, care au avut grijă ca 22.000 de oameni să poată asculta liniștiți Cuvântul DOMNULUI. Dumnezeu este credincios.

Fiecare țară are caracteristicile ei, fiecare țară are propriile roade, dar sunt țări binecuvântate într-un mod deosebit. Și inima fratelui Branham a bătut pentru Africa, într-un mod deosebit. Vedem astfel că acolo secerișul este peste măsură de îmbelșugat.

De data asta mergem în insulele Caraibe, iar în iulie mergem în Africa. Amintiți-ne în rugăciunile voastre. Și noi știm că DOMNUL va împlini totul. El o va rezolva. Luați cu voi saluturi în republica Cehă, Slovacia, Italia, Austria, Elveția, Franța, Luxemburg, Belgia, Olanda, Finlanda. Au venit frați și surori din Finlanda... Duceți cu voi

saluturi tuturor celor ce n-au putut să vină.

Și vă rog, nu neglijați să vă iubiți unii pe alții, așa cum ne-a iubit și Dumnezeu pe noi, în Hristos. Dragostea nu va pieri niciodată. Profețiile se vor sfârși, cunoștința se va sfârși, totul se va sfârși, dar dragostea o vom lua cu noi. Și pe când trăia, fratelui Branham i s-a spus, când a fost răpit în Paradis, „Aici intră numai dragostea desăvârșită”. Dragostea să fie fără a căuta la fața omului! Lăsați-o să fie pur și simplu așa cum ne-a dăruit-o nouă Dumnezeu.

Sunt recunoscător lui Dumnezeu. Vă cer scuze pentru următoarea observație, dar până astăzi eu niciodată n-am dorit (și n-am făcut) ceva rău vreunui frate, nici chiar celor care mă batjocoresc în cel mai nemilos fel, și care scriu tot felul de lucruri, publicându-le chiar și pe Internet. Pot doar să spun „Dumnezeu să vă binecuvânteze”! Ei nu știu ce fac, dar sfânta Scriptură ne spune să nu iubim în felul lui Cain. Se poate vorbi despre dragoste, și se poate înfige cuțitul în spate. Nu iubiți în felul lui Cain, care a fost de la cel rău și a ucis pe fratele său. Până acum eu n-am ucis nici un frate. Niciodată, în cele 14.000 de predici ținute în lumea întreagă, n-am menționat pe nici un frate pe nume, n-am jignit nici un frate. Până acum pot să-l binecuvântez pe fiecare cu bunătate. Cum spune Scriptura, și cum am citat, așa se împlinește până în ziua de azi. Dragostea adevărată nu ucide. Este scris: „*Oricine urăște pe fratele său, este un ucigaș; și știți că nici un ucigaș n-are viața veșnică rămânând în el*”. Sunt suficiente versete prin care fiecare se poate cerceta, versete prin care nu alții să fie cercetați, ci prin care noi înșine să ne verificăm. Astăzi strângeți-vă mâinile, strângeți-vă inimile – înțelegeți ce vreau să spun – legătura cea mai strânsă care rămâne în veci, legătura în dragostea lui Dumnezeu, cu DOMNUL și Răscumpărătorul nostru, și legătura între noi – părtășia Duhului, cu El, și de asemenea aceeași legătură a Duhului unii cu alții.

DOMNUL Dumnezeu să folosească și acest weekend, și El să folosească în continuare weekend-urile pentru a răsări roadă pentru veșnicie, și pentru ca Biserica Dumnezeului Celui Viu, și mai ales toți frații lucrători de pe tot pământul, să fie binecuvântați.

LUI, Dumnezeului Atotputernic Îi mulțumim, prin Isus Hristos, DOMNUL nostru.

Frate Graf, te salutăm, Dumnezeu să vă binecuvânteze în Elveția! Frate Gilbert, te salutăm... Saluturi deosebite tuturor fraților slujitori. DOMNUL Dumnezeu să vă binecuvânteze și să fie cu noi toți! Ne ridicăm pentru rugăciunea de încheiere, apoi va avea loc botezul.

Tată ceresc, Îți mulțumim iarăși din inimă, pentru Cuvântul Tău sfânt. Tu nu ne vorbești în pilde, ci așa cum un prieten vorbește prietenului său. Îți mulțumim pentru ceea ce ai făcut cu noi, și în noi, în acest weekend, și prin noi, și prin Biserica Ta, în slujba fraților, și pentru ce vei face Tu prin ei în lumea întreagă.

Ție, Dumnezeul Atotputernic, Îți încredințăm totul, și ne rugăm din nou împreună, pentru iubitul nostru frate Russ, fii cu el DOAMNE, descoperă-Ți puterea și slava. Îți mulțumim DOAMNE, Dumnezeule Atotputernic, în Numele sfânt al lui Isus. Aleluia! Aleluia! Amin.